

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdajah, in sicer: vsak torek in petek, izdaja za Gorice opoldne, izdaja za deželo pa ob 4. uri popoldne, in stane z „Gospodarskim listom“ in s kakšno drugo urodniško izredno prilogo vred po pošti prvem ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol leta 3.—
četrt leta 1:50
Posamične številke stanico 6 kr.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1:20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in v Ljubljani v Namski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in v Papan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Izdaja za deželo).

Uredništvo in odpravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadst. zdej. — Urednik sprejema stranice vsak dan od 11. do 12. ure popoldne.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pism ne sprejema ne uredništvo ne upravnništvo.

Oglasi in poslanice

se računajo po petit-vrstah, če fiskan 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razne „Soče“ in „Primorec“ se „Slovensko knjižnico“, katera izhaja mesečno v sponjeh obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakeletno 1 gld. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petit-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Fran Strel v Gorici.

»»» Bog in narod! «««

«Gor. Tiskarna» A. Gabršček (odgov. J. Krmpotič) tiska in zal.

Bodočnost Nemštva.

V nemškem državnem zboru v Berlinu je grajal minole dni neki poslanec nemško vlado, ker ne dopušča, da bi Nemci v rajhu prirejali shode, na katerih bi izražali svoje bratovsko sočutje namišljeno zatiranim avstrijskim Nemcem. Odgovoril mu je državni tajnik, da so misli sicer svobodne, da pa vlada ne more dovoljevati shodov, ki bi se morali smatrati kot nemško vmešavanje v notranje avstrijske zadeve. Več drugih poslancev je govorilo izživajoče zoper Avstrijo, zoper avstrijske Slovane, neki poslanec pa je surovo žalil celo samega našega presvetlega cesarja. Sodeči po strankarstvu onih poslancev in po vsebini govorov moramo sklepati, da so bili ti prusaki dogovorjeni z našimi Wolfi in Schönereji ali pa celo v to najeti.

Avstrijsko nemštvo se je pokazalo minola dva meseca vsemu svetu v svoji pravi luči. Nemci so bili in hočejo za vsako ceno ostati gospodarji nam „manj vrednim“ Slovanom. Oni „herrenvolk“, mi pa „sklavi“. Ker nemška beseda, nemška vabila, nemške grožnje niso več zmogle Slovane ukloniti, nego so slovanske poslance le še bolj družile, oprileli so se Nemci nasilstej, da ostrašijo vlado in da uženo in ukroté Slovane. Črtijo nas kot barbore, divjake, nesposobne za napredek, nevaležne, petolizec itd.; kličejo na pomoč rajhovec in nam groze z močjo celokupnega nemškega naroda. Napram Avstriji in naši presvetli cesarski hiši je počelje naših Nemcev naravnost veleizdajsko! To sovražstvo do Slovanov ni le izbruh posameznih prenapetih, to sovražstvo preveča sedaj že ves nemški rod v Avstriji sem doli do naših kranjskih pomorskih medvedov — Kočevcev. In največ krivi vseh teh razmer pa smo Slovani sploh in posebej še avstrijski Slovani.

Jaz sem Slovan dušom, telom, poje navdušeno Slovenec, kedar je sam med seboj in če ni Laha ali Švabe blizu — ali celo kakega birača.

Jaz sem Slovan dušom, telom, poje kipeče Hrvat, če sedi med svojci in ni

v soseski Italijana ali Madjara ali celo madjarona.

Jaz sem Slovan dušom, telom, poje Srb, če je sam in ni poleg Hrvata ali Bolgara.

Jaz sem Slovan dušom, telom, poje Bolgar, če je daleč od sovražnika Srba itd. itd. brez konec in kraja.

Zakaj to bratomorno sovražstvo Srbov in Bolgarov, zakaj pogubonosni boj med Srbi in Hrvati? Kakó je mogoče, da hrvaški narod na vrvi vodi že celih 15 let madjarski ban? Zakaj je jugoslovanski Pijemont — kraljevina Srbija — na robu gmočnega in duševnega propada? Srbija ni več jugoslovanski Pijemont, ker je zgrešila pot in nehala biti slovanska država. Zakaj hrvaški narod v kraljevini propada „dušom in telom“? Švabe, Madjari in židje zavzemajo najlepše, najrodovitnejše kraje, stavijo tvornice in odjemljejo Hrvatom vso trgovino. In zakaj? Voditelji naroda so zgrešili pot, katero so jim pokazali veliki rodoljubi hrvaški. . . . Izobraženi del naroda se je polakomnil časti in denarja — in prepustil rod svoj — biračem. Le tako je mogoče, da se za 20 madjarskih, prav za prav madjaronskih obitelji že ustanavljajo šole, dočim lahko po nekod dneve hoda meriš deželo — ne da bi naletel na kako jednorazrednico. Narod podivjuje in propada.

In v Slovencih? Žalostnih prilik preveč imamo. Na Primorskem, obilno renegatov redi in debeli zelena Štajerska, tužen je pogled v Korolan, na Kranjskem pa so si bratje v lasel, ker to zahteva tretji, in ta je — Nemeec.

Razdeli jih — postavi oslovo senco mednje in po njej bodo udrihali, ti pa bodeš — gospodaril, ker si rojen „herrenvolk“.

Tisoč let v nemške verige vkovani Slovan je molče pripoznaval ta „herrenvolk“, množil nemško slavo s svojimi najboljšimi možmi, prelival kri stotletja Nemcu v korist, da, šel je v svoji zaslepljenosti, iz dobičkarije, zavoljo treblja za nemško glorio čez drn in strn!

da vršim voljo Gospodovo in da je ta služba neprestano zamaknjena. Premišljuje o cilju, h kateremu težim, čutim v sebi neizmerno veselje; torej vem, da je to volja božja. . . .

Ganulje mu pretrga za trenutek govorigo. Ona dva, navdahnena z istimi občutki, povesita oči.

„Daleč na zapadu“ — začne znovič Grk — „je dežela, katere spomin nikdar ne izgine radi tega, kajti uprav ona je dala ljudem marsikaj, kar jim dela najčistejše veselje. Imenujem samo umetnost, poezijo, modroslovje, govornišvo. Toda, o brata! poglavita njena slava se ovekoveči v dovršenem jeziku one dežele, v katerem bo oglašen svetu On, katerega iščemo. Dežela, o kateri govorim, je Grška. A jaz sem Kašpar, sin Kleanta iz Aien. Narod moj — nadaljuje — ljubi znanost, in tudi jaz sem ji strastno udan. Iz množice zagonek, za čijih rešitev se bore razne šole, sem izbral dve, ki sta jedino vredni rešitve; iz cele tolpe modrijanov sem našel dva, od katerih jeden uči o cloveški duši in njeni neumrljivosti, drugi — o jedinem neskončnem pravičnem Bogu. Spoznal sem, da je zveza med Bogom in dušo. V tem zmislu clovek lahko razmislija do gotove meje, toda nakrat naleti na nepredoren val

In še danes imamo mi Slovenci celo vrsto — celo prvakov — voditeljev naroda, ki so Slovenci in ki govoré slovenski le takrat, kadar so primorani ali jih njihova korist v to sili.

Hudi časi so prišli za avstrijske Slovane, ali, kakor kažejo vsa znamenja, doživeli utegnemo še hujsše, žalostnejše čase, in le najtesnejša medsebojna vez — le bratovska sloga — nas more obvarovati pogina.

V rajhu se oglašajo zoper nas Slovane poslanci, profesorji, vsenčilišniki, vsa nemška inteligenca, časopisje pa s strupenimi članki hujska nemški narod zoper nas. (Dalje pride).

Slovenci in mednarodni promet.

(Izviran dopis iz Aleksandrije).

Mizarski izdelki.

Kako dobro se prodajajo tu mizarski izdelki, sem omenjal že v uvodu tega članka. Ravno tam sem tudi prav drastično razgrnil, koliko bi si zamogli domači mizarji več prislužiti, da so le sposobni, zjediniti se, osnovati mizarsko zadrugo za izvoz. Začnimo z njo! Ves dobiček je tekel do zdaj v žepo tržaških ali pa goriških prekupeev in aleksandrijskih komisijonarjev, ubogi solkanski mizar je ostal pri trdem kruhu. Ali kako začeti?! — Posamezen mizar nima toliko denarja, da bi se zamogel v direktnem eksportu vzdržati, potreboval bi vsakakor, če že ne v Trstu, pa vsaj v Aleksandriji svojega komisijonarja, ki bi ubožega mizarja na desno in na levo lahko molzel in pri vsem tem ostal najperfektnjši poštenjakovič.

Brez zadruge ni izhoda. Le zadruga bi imela toliko sredstev, da se lahko izogne tržaških in aleksandrijskih posredovalcev in prihrani ves ogromni zaslužek prekupeev za se. Jaz si mislim tu posamezne zadrugo n. pr. le solkanskih, kantskih in t. d. mizarjev, ali zamogla bi se tudi ustanoviti zadruga slovenskih mizarjev na Goriškem ali pa celo za Primorsko in Kranjsko skupaj. Izdelki iz Koroskega in Štajerskega bi seveda trpeli na višji prevozni ceni železnice do Trsta in kazali manj dobička. Kako to zadrugo osnovati? Goriški Slovenci, ki imajo moč v svojej sredi, kakor dr. Tumo in druge, može čistega rodoljublja in visokih sposobnostij, bodo vedeli kam se obrniti za dober svet. Najboljše bi seveda bilo, da stopi koji slovenski omikavec z mizarji v dogovor ter jih skuša prav prostem načinu zjediniti ter celo stvar vrediti. Prva naloga zadruge bi bila: vrediti si katalog v francoskem jeziku, razni izdelki v sliki in za stalno ceno, za začetek ne višjo kot jo dobivajo od tržaških prekupeev, da po de-

rejo vsako konkurenco. Te cenike (kataloge) bi bilo poslati vsem kupčevalcem za pohištvo v Egiptu. Cene iz Evrope so vedno franco bordo — Trst, tedaj se lahko za 1—2 forinta zvišajo. Po tem načinu bi se lahko znebili vseh laških prekupeev v Trstu. Zadruga bi seveda morala imeti svojo malo zalogo (magazin) v Trstu ter svojega odpravljava. Ker so cene za prevoz v Aleksandrijo stalne in dobro tarifovane, bi si zadruga lahko že za vsak komad poprej izračunala „Lloydovo“ prevoznino. Odpravljava bi imel tedaj le za to skrbeti, da spravi blago z železnice v zalogo in iz zaloge na ladjo in izplača od zadruge določeno „Lloydovo“ prevoznino. Še lažja je stvar, kedar postavlja zadruga blago naročevalcu v Egiptu le franco bordo, to je le na ladjo. Mesto odpravljava v Trstu je tedaj tako priprosto, da bi je zamogel opravljati vsak zadrugar, ki zna le pisati in brati. S tem bi bilo že nekaj storjeno; zadrugar, ki dobi n. pr. zdaj za mizo 5 goldinarjev, bi lahko prišel na 7 ali 7½ gld., vtaknil bi tedaj večino zaslužka tržaškega prekupea sam v žep; tedaj polovico dobička, stroške zadruge odštete. S cenikom (katalogom) bi spravila zadruga pozornost egiptskih trgovcev pohištva na se, pomnožila tedaj lahko veliko svoj delokrog po rastočih naročevanjih. Naslove dotičnih egiptskih trgovcev, njih poštenost in v koliko jim zaupati, bi poskrbeli za prvi čas zadrugi drage volje egiptski Jugoslovani.

S tem bi bila seveda še le polovica dela dovršena. Glavni del dobička bo imel še vedno egiptski kupčevalec pohištva. Za začetek bi morda zaloga v Trstu zadostovala, a bila bi vendar popolnoma odvisna od milosti in nemilosti, od raznih malinacij egiptskega trgovca pohištva. Treba bi bilo tedaj priti na mesto, otvoriti v Aleksandriji prodajalnice z zalogo, tu bi ne šlo več prositi egiptskega trgovca milosti, bila bi mu trda konkurenca. tem hujsa, ker mora egiptski trgovec sam plačevati tržaškemu prekupeu in komisijonarju visoke odstopke, zadruga bi imela tedaj svoje blago 20 do 30% boljše kup v Aleksandrijo postavljeno. Zadruga bi bila tedaj v stanu zdaj v Egiptu navadne cene znižati, celo tako znižati, da jej egiptski kupčevalec ne more več slediti. Imela bi tedaj prosto roko, svojo trgovino razširiti, koliko jej drago.

Egiptet uvaža (importira) vsako leto za več kot 1,500,000 goldinarjev vrednosti raznega pohištva, s francoskega, avstrijskega Primorja in sosedne Italije. Da se ta stvar prav v roke vzame dala bi lahko poštenim slovenskim rokam na tisoče zaslužka. Mizarska obrt bi se lahko razširila v uboge kraje na Goriškem, ki zdaj ne vedo, kje zaslužka iskati. Tu seveda še nisem prišel onih stotisočakov za pohištvo, ki gre v Sveto deželo, Sirijo. Arabijo in pojde baje že prihodnje leto po dovršeni železnici v Sudan.

Prodajalnice in zaloga v Aleksandriji bi se lahko prav na priprosto način vredila. Zadruga

lo drugega nego razodenje, o katerem sem sanjal? Vera moja je bila nagrajena, Bog mi je poslal svojo luč“.

„Tako, kakor jo pošlje vsakemu, kdor se obrača k njemu — tako vero“, odgovori Indijan.

„Samo malo je takih, ki bi spoznali, kedaj On govori k njim“, doda Egipčan.

„Toda, to še ni vse“, nadaljuje Grk. Oni clovek mi je odkril še več tajnosti. Pre-roki, ki so v prvih časih po razodenju govorili z Bogom, so zapustili obljubo, da On pride znovič. Imenoval mi je preroke ter mi navajal njih poročila iz svetih knjig. Naposled mi je naznanil, da ta drugi Njegov prihod uprav sedaj pričakujejo v Jeruzalemu“.

Grk umolkne in lice se mu zmračí.

„Resnica, oni clovek je dejal, da kakor prvo, tako tudi to drugo razodenje ima biti poslano izključno le židom. Ta, ki pride, ima biti kralj židovski. — „Ali za ostali svet ni nikakega upanja?“ ga vprašam. „Ne“, odgovori ponosno, „mi smo izvoljeni narod“. Vendar pa nisem izgubil upanja. Ali mar more Bog omejití svojo ljubezen samo na jeden rod? V tej reči hotel sem dobiti pojasnila. Po dolgem molečovanju sem nadkrilil ponos tega cloveka, priznal mi je, da pred-

PODLISTEK.

— 2 —

BEN-HUR.

Roman iz časov Kristusovih.

ANGLEŠKI SPISAL LUDVIG WALLACE.

Poslov. Podravski.

PRVA KNJIGA.

III.

To se je godilo 746. l. rimske dóbe, v mesecu grudnu, med tem ko je v pokrajini Sredozemskega morja vladala zima. Potovanje ob tem času po puščavi napravi cloveka lačnega. Naši popotniki so molče jedli in se le po vinu začeli razgovor:

„Nič ni na svetu tako sladkega, kakor slišati v tujini svoje ime iz ust prijatelja“, se oglasi Egipčan. „Odslej prebijemo v družbi več dnij. Napočil je čas, da se vzajemno spoznamo. Naj torej, ako mu je volja, oni, ki je prišel poslednji, prvi povzame besedo.“

Grk je začel, iz početka počasi, kakor bi tehtal vsako besedo.

„Draga brata! To, kar vama imam povedati, je tako čudno, da sam ne vem, kako začeti in kako izraziti z besedami. Jaz sam ne razumem vsega. Samo tega sem prepričan,

naj pošlje dva prodajalca, najbolje izmed zadrugarjev, v Aleksandrijo, najme prostore, anon-sira po tukajšnjih časopisih, in reč je v tiru. Da si pridobijo zadrugarji doma popolno si-gurnost, naj imenuje zadruga izmed tukajšnje jugoslovanske gospode nadzorovalni od-bor, n. pr. od dveh oseb. Jaz mislim, da bi vsaki Jugoslovanc rad sledil temu klicu, že za-radi tega, da pomaga dobri stvari na noge. Po takem načinu bi se ne bilo bati nobene zgube, tim manj, če zadruga načelno ne daje na upanje odjemalcem, kar je v Egiptu tako že splošna navada.

Stvar bi se lahko prav z malim začela. Da se le zbere kakih 50 mizarjev začetkoma v zadrugo, ki vplačajo skupno recimo 1500 do 2000 forintov, bi bil majhen in soliden začetek mogoč. Ker bi zadruga sproti prodajala in po-krivala svoje skupne stroške, bi s časom brez posebnih težkoč svoj delokrog razširila, kolikor jej drago.

Tu se ne gre za utopijo, cela stvar je lahko izvedljiva, če najde le malo dobre volje. Omenjena trgovina je v cvetju, tu ni go-vora o novotariji, šlo bi se le, neki del omenjene trgovine na drugi mlin napeljati. Egiptet ima realno potrebo teh izdelkov, in kar vredi največ je to, da Egiptet, ki vsako leto le same drevesne volne (pavole) za 140 milijonov goldinarjev eks-portira, pri svojem velikem bogastvu vse lahko sproti in sigurno plača.

Tukaj gredo vsi mizarški izdelki, kot mize, pisalne mize, stoli, stenski okraski, okvirji za slike, razne omare, komode i. t. d. v vseh mo-gočih menjavah izdelovanja. Le posteljnjaki se rabijo jedino železni i. t. d. Da se zadruga osnuje, bi kazalo seveda, da poslje najprej svo-gega zastopnika mizarja v Egiptet, da se o vsih podrobnostih na mestu podučni in zadrugarjem poroča.

(Oddelek Trgovina z lesom) prihodnjč.

Dr. Karol Pečnik.

DOPISI.

Z dežele. — (Živeli naši de-želni poslanci!) — Tako sem uskliknil iz radostnega srca, ko sem zvedel, da se naši poslanci ne udeležijo deželnozbornskega zasedanja, dokler se ne bo resno upoštevalo njihov zahtev. Druga nismo pričakovali od razsodnih narodnih poslancev. Da, ali mo-rejo, ali smejo naši poslanci drugače postopati nasproti dejstvu, ker se za njih lansko-letne zahteve nihče niti niti niti? Prezirani so bili od vseh! In na podlagi takih okoliščin mora vsak Slovenec le odobravati sklep deželnih naših poslancev da se sej ne udeležijo, dokler se ne bo resno upoštevalo stavljenih zahtev, katere so, — nasproti onemu, kar že poseduje laska deželna manj-sina — le drobtinice z gosposke mize.

Pa tudi, ako bi takšnih zahtev naši poslanci niti ne bili stavili, v se dan je tu časa, na podlagi uspehov surove nemške obstrukcije v državnem zboru, bi morali to storiti v dosego svojih pravičnih zahtev — in sicer le na tak dostojen način, kakor so sklenili, kajti drugim potom bi težko kaj dosegli.

Tu pa tam se bode slisati glas posamičnika, da ta korak ni umesten. Kdor tako misli, ta je v premišljevanju prekratek in pila v rog laskih poslancev, kakor sedaj trobi, ali na Dunaju so družace se bili; tam so po-irali nemško surovo obstrukcijo ter se iz dna duše veselili nje zmage nad pravico! Korak naših deželnih poslancev je edino pravi in nas veseli, da se je soglasno ponovil, kajti ako bi bili brez pogojno zopet vstopili v deželni zbor, bi bili dali zausnico ne samo sebi, marveč vsem onim Slovincem, katere imajo čast zastopati.

Slovincem je v deželi 150.000 nasproti 75.000 Furlanov. Kaj imajo danes Slovenci v

niki njegovi so bili izbrani, da ohranijo res-nico, katero ima spoznat ves svet v svoje rešenje.

Ko je žid odšel, sem si okreplal dušo z molitvijo, proseč, da bi megal videti in po-častiti Kralja. Ko sem nekega večera za-topljen v premišljevanje teh tajnostij sedel pred svojo voltino, sem zapazil nakrat zvezdo, nenavadno leskečo, kakor bi veslala čez morje; polagoma se je dvignila, se približala, naposled pa je obstala nad mojo glavo, tako, da je njen zar padal naravnost na-me. Padel sem na tla ter zaspal; v sanjah sem slisal glas:

„Troja vera je zmaga, bodi blagoslov-ljen. Ti in se dva druga iz najoddaljenejših koncev sveta, ste poklicani, da zagledate in daste spričevanje Onemu, ki je obljubljen. Vstani ter idi njima naproti in zaupaj Duhu, ki te popelje.“

Ko sem se sprebudil, sem začutil v duši jasnost, kakor bi sijalo vanjo solnce. Slekel sem puščavniško obleko ter jo zame-nil s svojo poprejšnjo. Na to sem vzel iz skrivališča zaklad, kateri sem prinesel seboj iz mesta. Prva ladija, na katero sem naletel, me je peljala v Antiohijo, kjer sem si kupil velbloda, in ta me je čez Emezo, Damask,

prosvetnem ali kulturnem pogledu? Le to, kar so si sami s svojimi žulji priborili! Kaj imajo na gospodarskem polju? Čisto nič! Dočim ima furlanska manj-sina dve državni cesti in eno državno ter dober kos južne železnice — nima slovenska večina razen dveh državnih cest nič. Za pri-boritev Vipavske železnice so morali poskr-beti vse potrebno večinoma le Slovenci sami. Nasi sodeželani, oziroma njih vodje, so v tem pogledu največ Slovincem nasprotovali in še nasprotujejo, ker njim pojde dobro le dotlej, dokler se Slovenci ne postavijo popolnoma na svoje noge.

V Gorici nimamo še danes slovenske ljudske šole, toliko manj srednje; na mestnem magistratu in v trgovski zbornici prezirajo popolnoma Slovence, c. kr. okr. sodišče v Gorici nima niti jednega slovenskega popol-noma zmožnega uradnika, zato uraduje s Slovenci le italijanski; c. kr. okrajna gla-varstva obučujejo s furlanskimi občinami v italijanski; slovenskim županstvom dopisu-jejo — v nekaterih krajih skoraj vedno nemški. C. kr. pošto in brzojavno rav-nateljstvo prezira Slovence, ako izključimo malenkost, katero so si Slovenci na Goriskem priborili s tem, da se jim v Gorici izdaja nemško-slovenske potrdilne listke, namesto lasko-nemskih. To je vsa pridobitev! Isto tako c. kr. davkarje in druge finančne oblasti poznajo Slovence le takrat, ko od njih pre-jemajo denar proti nemški pobolnici.

Uvažuje vse to in še mnogo tega, kar se ne dá naštet, kakor tudi dejstvo, da le z odločnim nastopom dosežejo tudi Slo-vincem nekaj, moramo le z veseljem pozdraviti odločni korak naših deželnih poslancev ter jih na vsej črti tudi podpirati, da ustrajajo na tej pr... do popolne zruge!

Slovincem je večina v deželi in oni morajo priti prej ali slej do po-polne zruge. To zahteva naravni položaj in imponujoče število Slovanov sploh. Slo-vinci morajo postati samostalni, neodvisni od svojih sodeželanov.

Konečno se nekaj. Ako se najde kak Slovenec, kateri ne bi odobral koraka naših poslancev, ta naj si predoči vse izbruhe ita-lijanske laži-prosvete, katero so uporabljali gorški Lahi proti Slovincem od meseca marta sem; naj si predoči vsa žaljenja slovenske narodnosti in žrtve, katere so mo-rali Slovenci trpeti. Naj ne pozabi, da so tudi Slovenci ljudje, da imajo svoj naroden čut, katerega morejo častno braniti na pristojnem mestu le slovenski poslanci. To vse dobro premišljeno privede do sklepa, da le z odloč-nostjo pridemo naprej: popustljivost ali dob-rikanje dandanes ne pomaga nič.

Slovenskemu narodu in njegovim za-stopnikom voščil veseljeje novo leto 1898.

Dopisnik.

Z Gradišča 29. dec. 1897. — Na pragu novega leta smo. Kakor kaže, nam do-nese tudi to leto marsikaj novega, kakor je sedanje nam marsikaj spremenilo. Žalibog, da v tekočem letu ni šlo vse prav po-voljno, tako, se bojim, bode tudi v pri-hodnjem več pikrega, nego za boljše bodo-čnost in napredek povoljnega. Imamo novo občinsko zastopstvo; nameruje se pa od neke strani tudi v dosedaj hvalevredni odbor bra-nega društva vpeljati neke spremembe. Ne-kateri duhovi so vznemirjeni, toda le radi častihlepnosti, in ne radi boljšega delovanja ali boljše prihodnosti društva? — Ravno nasproten je ta njihov cilj, še tako daleč lahko dovede, da se društvo pokoplje.

Vemo, kaj ona stranka nameruje in kaj seli, da bi njej pripuščal in dovoljeval druš-veni odbor. Ples in ples, pa zopet ples, to je njeno geslo; saj časnikov naša mladež tako ne čita, ker jo izobrazba in napredek

Bostro in Filadelfijo prinesel semkaj k vama. To, brata, je moja pripoved. Sedaj pa po-vejta vidva svojo*.

IV.

Egipčan in Indijan se pogledata in prvi dá z roko znamenje, na kar začne drugi:

„Najin brat je dobro govoril. Da bi bile le moje besede tudi tako modre!“ Po kratkem pomisleku nadaljuje:

„Draga brata! Jaz se imenujem Melhior. Moj jezik, ako ne najstarejši na svetu, se je rabil vendar prvi v pismu, mislim jezik san-skritski. Jaz sem Indijan. Moj narod je prvi stopil v svetlišče véde. Naj pride kar hoče, knjige véde ustrajajo do konca, kajti v njih se nahaja vir prvotne vere in véde.“

Jaz sem rojen brahman. Navzlic rano-govrtnemu učenju in postavam, puščala je vendar ta vera v moji duši neko praznobo. V svoji zapuščeniosti sem iskal kraja, kjer bi mogel biti sam z Bogom. Potoval sem ob reki Ganges proti njenemu viru in tako sem dospel v pogorje Himalaja. Tam, daleč od ljudij, sem se nastanil ter občeval z Bogom v molitvi, premišljevanju, postu in trpinčenju in se tako pripravil na smrt. Nekega več-čera, ko sem tako samecat taval naokrog,

nič ne brigata. Nasi društveniki plačujejo boro krono letnine, in še te naši mladenči večinoma ne vplačajo, dokler se jim ples ne zagotovi. Iz rečenega se lahko razvidi, da je namen ves drugi in enostranski, kakor ga ima naše „bralno društvo“. Izobrazba in omika, duševni razvoj, napredek jim je deveta briga, samo da se pleše tudi več dni zapo-redoma, pa mirna Bosna.

Dne 19. dec. 1897. je bil sklican občni zbor, pa se ni mogel vseliti, ker ni bilo zbranih zadostno število društvenikov. Mogoče da je to provzročila agitacija novih kandidatov za bodoči odbor? Le to mi je edino na srečo, da opozorim trezno misleče društvenike na nevarnost, katera preči društvu. Ako je vam mar za obstoj društva, pridite na določeni dan k volitvi odbora, ter volite trezne in zmožne može v odbor; neizkušeni društev-nikov ni treba voliti v odbor, ako želite, da se društvo vzdrži.

Na svidenje pri obnem zboru!

Opazovalec.

Iz Dornberga. — Veselja se je nam Dornberžanom žarilo oko, ko smo čitali v poslednji „S o e t“, da priredi dne 26. t. m. naš preljubljeni častni občan g. dr. Tuma a javen poučen shod s prezanimivim vspre-dom v zboljšanje naših občinskih in narodno-gospodarskih zadev na Goriskem. Komaj smo pričakovali prihoda tega neumornega g. po-slancu, kateri je pričel prirejati nedeljske shode, da poučuje ljubljeno ljudstvo in mu kaže pot k narodno-gospodarski neodvisnosti, da ga po mirnem in treznem delovanju v narodnih društvih reši iz nasprotnikovih krempljev.

Na sv. Štefana dan je pristržno po-zdravila šestorica domačih veljakov svojega najbolj zaslužnega soobčana in ga spreml-jala v solsko poslopje, kjer se je vršilo poučevanje in predavanje. Velika solska soba III. razreda je bila nalačena poslušajočih domačih gospodarjev, kateri so zanimivo sle-dili predavanju: o zavarovanju goveje živine, o vipavski železnici, o trgovsko-obrtni za-drugi in o razdelitvi občinskih pašnikov. Našim domačinom se je pridružilo mnogo posest-nikov iz sosednih občin, posebno iz bližnje Prvačine, kar priča, da je vipavsko ljudstvo ukaželjno in da ljubi svojega na gospodarskem polju takó delavnega poslanca.

Gospod doktor je najprej pojasnjeval „pravila vzajemno polpornega društva za zavarovanje goveje živine“ ter priporočeval njegovo ustanovitev tudi v Dornbergu. Se-stavil se je koj na to istočasni odbor z gospodom županom na čelu in se istočasno napravila prošnja na c. kr. namestništvo, da bi potrdilo že prej omenjena pravila za društvo v naši občini izjemši Prvačino. Na-rodni Prvačkoveci nameravajo namreč že delj časa, da ustanove jednako društvo z nekoliko premenjenimi pravili, ker je v njih sredi mnogo živinskih prekupčevalcev. Le na delo vse občine na Vipavskem in Gorškem sploh, da bode tem ugočejejša deželna „zveza društev in zadrug za promet, rejo in za-varovanje živine“! O obeh omenjenih društvih nas je g. dr. Tuma temeljito poučeval z njemu prirojeno zgovernostjo in mirnostjo.

Poročal je tudi o vipavski železnici, ka-tere gotovo nikdo takó veselo ne pričakuje

zakličem poln srčnega koprnenja: „Kedaj prideš, o Bog! ter me rešiš? Ali res ni re-šenja?“ Tu se v temi nakrat zabliseš luč. Zagledal sem zvezdo, dvigajočo se kvisku, ki se je približala ter obstala nad menoj. Padel sem na tla in glas, poln rajске miline, mi zakliče: „Tvoje znanje bo poplačano. Bodi blagoslovljen, sin Indije. Resenje je že blizo. Poklican si, da z dvema zagledaš Odrašenika ter daš o Njem spričevanje. Pojdi njima naproti ter zaupaj Duhu, ki te popelje“. In od onega trenutka sem videl nad seboj zvezdo, očitvidno to znamenje navzočnosti Duha. Podal sem se na pot čez Lahoro in Koboč. Za dragoceni, na poti najdeni kamen, sem si kupil v Ispohamiji velbloda, ki me je prenesel v Bagdad. Odtod, ne čakajoč kara-vane, sem potoval sam, brez bojazni, kajti Duh je bil z menoj in je še sedaj. Kakošno veselje nas čaka! Videli bomo Izveličarja ter se mu poklonimo in ga počastimo. Končal sem, brata*.

Ganjen Grk jame mu takoj z znamenji kazati svojo radost, Egipčan pa se oglasi resno, kakor po navadi.

„Pozdravljam te, brate; trpel si mnogo, torej se še bolj radujem, da ti je izteklo vse po sreči. Ako je vama prav, povem vama,

nego Dornberžani. Ta stvar bode kimalu urejena. Vlada je ugodila vsled neumornega delovanja, trkanja in prizadevanja visoko-rodnega g. grofa Alfreda Coroninija in dra Gregorčiča vsem ljudskim željam, izraženim na shodu pri Rebku. Poučeval je ljudstvo o njenem pomenu in ga rotil, naj ne pusti ži-dovskih in s.loh na ptujih tovarničarjev, obrtnikov in kupčevalcev v deželo. Priporo-čeval je, naj se ljudstvo druži v razne obrtne zadruge po zgledu Biljencev, kateri so usta-novili v narodnem gospodarstvu prevažno „delavsko opekarsko zadrugo“ ter tako prešel na gorisko trgovsko-obrtno zadrugo.

Govoril je o njenem velikanskem delo-krogu in pomenu v boju za gospodarsko neodvisnost in narodnost goriskih Slovincem.

Tudi v Dornbergu pričeno nabirati ude s prvim januarjem, in upati je, da ne brez uspeha.

Slednjic je govoril o razdelitvi občin-skih pašnikov v občini in vključenju istih na posamezne posestnike. Ta razdelitev in vre-ditev bi obogatila občinsko blagajnico in ko-ristila pojedinim gospodarjem v vsakem oziru. Na ta način bi si pridobil Dornberg tudi do 6 veleposesnikov, kar bi bilo odlo-čilno pri volitvah državnega poslanca v ve-leposcestvo. Mnogo razlogov je torej, kateri silijo, da tako rekoč primorajo občinsko sta-resinstvo k razdelitvi občinskega zemljišča, katero imajo sedaj večinoma v najemu po-samezni posestniki, kateri so ga predelali v vinograde. Občinskim zastopnikom klhemo, na delo, da koristite občini in slovenskemu narodu sploh! Ne strahite se truda, saj imate na svoji strani častnega občana in tudi ostale narodne voditelje, kateri bodo vedno pri-pravljeni vas podpirati in vam prav svetovati.

O vseh teh zadevah bode se še poro-čalo natančneje, ko se prične delati po naukih požrtvovalnega g. poslanca in ko bode „S o e t“ s podvojenimi močmi branila pra-vice slovenskega ljudstva na Goriskem.

Po tri ure trajajočem, pri luči dovrše-nem predavanju g. dr. Tuma se mu je v imenu dornberške občine zahvalil g. podžupan Ivan Budin z navdušenim govorom, v ka-terem je s krasnimi besedami povdarjal mno-gotere zasluge našega častnega občana in naših ljubljenih državnih poslancev za Vi-pavsko dolino posebej in za Slovence na Goriskem sploh. Gromoviti „živio-klici“ so dokazali, da se je ljudstvo strinjalo z govornikom.

Okrepčavši se nekoliko v narodni „Krše-vanijevi gostilni“ se je odpeljal g. poslanec in deželni odbornik domu s prepričanjem, da ga Dornberžani ljubimo, in da smo ponosni na svojega častnega občana.

Narodni Dornberžani.

Domače in razne novice.

† **Monsignor Francišek Avgustin Košuta** je bil rojen v Gorici 19. febr. 1833.; v gimnazijskih in bogoslovskih solah je bil sošolec ranje. nadškofa, prevz. g. Alojzija Zorna, s katerim sta bila do smrti intinina prijatelja. Dokler je bil r. Zorn še ravnatelj v centralnem bogosl. semenišču, hodil je vsak večer redno ob določeni uri proti železnici na sprehod, da sta se z dekanom ločnikskim, r. Košuta-o, sošla na železničnem sosednem mostu. — V mašnika posvečen je bil Košuta

kdo sem in kako sem bil pozvan, toda poprej naj napojim žejne velblode*.

Vrnivši se čez nekaj časa, zasede zopet svoj sedež v sotoru.

„Vajine besede, brata, prihajajo od Duha, — nadaljuje — „in Duh mi je dal jih razumeti. Vsakteri od vaju mi je pravil o svoji domovini. V tem tiči nekaj skrivnostnega, kar moram pojasniti. Toda hoteč, da bi bilo to razumljivo, moram govoriti najpoprej o sebi in svojem narodu. Jaz sem Baltazar, Egipčan*.“

Poslednje besede je izrekel mirno, toda slovesno, da sta oba poslušavca nehoté sklo-nila glavi.

„Ime mojega naroda vzbuja spomin na celo vrsto zaslug, ki so mu pridobile neumr-ljivo slavo. Rodil sem se v Aleksandriji. Kot potomec knežjega in duhovskega rodu, sem bil odgojen primerno svojemu stanu. A vendar kimalu sem se čutil nezadovoljnega. Naša vera uči, da duša, ko zapusti telo, začne znovic potovanje od najnižjih do najvišjih stopinj (kast), brez ozira na to, kakošno je bilo člo-veško življenje na zemlji. Ščasnoma sem čul o veri Perzijanov, o kraljestvu svetlobe, o njihovem raj, o hoji čez most Chimerat, ki je pristiopen edino le dobrim. Ta misel na to

25. febr. 1856. Prva njegova služba je bila v Šmarinah, kjer je ostal kot kapelan 6 let in 8 mesecev; od 1. 1863-69. je bil vikarij v Lokovcu; potem 5 1/2 let župnik-dekan v Boven, pozneje skozi 12 let župnik-dekan v Ločniku, od koder je prišel za kanonika v Gorico, kjer je l. 1888. postal tudi Velike cerkve župnik in mestno-okolični dekan. V vseh teh službah je bil premisljiv, trezen pa vesten delavec v vinogradu Gospodovem. — Bili so časi, ko se je vsak v Gorici rojen slovenskih starišev sin pofurlanil, vrli Košuta je v tem častna izjema; „govoril je najrajši slovenski, kar so mu nekateri Lahji prav brez potrebe zamerili, saj je se boljše govoril in pisal tudi italijanski in nemški jezik.

V Veliki cerkvi je — ne vpeljal — ampak uredil zjutranje slovensko petje, ki je zdaj zgledno. — Kot kanonik in mestni župnik je bil ali načelnik ali odpravljal raznih dobrotnih zavodov ali ustanov n. pr. slov. Alojzijeveša, Asilo di S. Giuseppe v Podturnu, pri graf Thurnovi zastavljavnici i. dr. Nekaj let je zastopal cerkev v c. kr. okrajnem šolskem svetu goriskem. — Dobrotne naprave je radodarno in obilno tudi z denarjem podpiral. — Ranjki mons. Kosuta je bil v pravem pomenu besede blaga duša, poštenjak skozi in skozi. Visoke osebe in priprosti ljudje so ga radi imeli, saj je bil njegov prijazen obraz zrcalo njegovega ljubeznivega značaja, kateri ni poznal strasti, krivice ali pristranosti. Tega vrlega moža je zadel tisti terek pred Božičem mrtvud na desni strani života; zvesti ni izgubil, pač pa ni mogel razločno govoriti. Vendar je bilo mogoče, da so ga dvakrat s sv. sakramenti prevideli. Ker je bil njegov organizem že po prejšnjih boleznih oslabil, živel je samo še 10 dni. Na novo leto o 5. uri zjutraj je mirno v Gospodu zaspal. Pogreb je bil 3. l. m. in so peljali truplo v Št. Andrej, kjer je bil blagoslovil rajni mons. dekan sam pred nekimi leti novo pokopališče. Tam tedaj naj njegovo truplo v miru počiva, duša pa v nebesih zasluženo plačilo vziva!

Dijamantna maša sv. Očeta. — Na novega leta dan je obhajal v prestolni baziliki sv. Petra v Rimu sv. Oče papež Lev XIII. svojo dijamantno sv. mašo. Široko Slovenije je praznoval naš verni narod najsvetnejše ta znameniti dan. Toda ne le mi, nego katoliki vsoga sveta, ki časte v osebi papežev vidnega glavarja sv. katoliške cerkve, so spremljali ta redki dogodek s čutili, s kakršnimi spremljajo hvaležni otroci življenjske dogodke svojega dobrega očeta. Res moramo smatrati za posebno milost božjo, da je mogel doživeti zaščitnik Slovanov tako visoko starost čil in zdrav na duhu in telesu.

Dne 28. dec. m. l. so se začele avdijencije pri sv. Očetu papežu. Celi diplomatski zbor veleposlanikov je častil sv. Očetu, ki je kot najstarejšega prvega sprejel avstrijskega poslanika grofa Revertera. Od vseh strani dohajajo jubilarji dragoceni darovi; turški sultan je poslal zlat prstan z dragocenim kamenom, predsednik francoske ljudovlave 6 jake dragocenih posod, naš cesar 50.000 v zlatu, katoliki iz Amerike predragocen križ iz čistega zlata, posul z dijamanti itd. V imenu mesta Ljubljane je brzojavno čestital sv. Očetu g. župan Ivan Hribar.

Cesarski namestnik Leopold graf Góess je prevzel namestniške posle v Trstu zadnji dan preteklega leta; naslednji ponedeljek in torek je bil v Gorici; v sredo in četrtek pa v Poreču in Pulju. V Gorico je došel v ponedeljek predpoludne in se tistega dne obiskal je deželnega glavarja Franca grofa Coroninija, kapiteleškega vikarja monsignora Jordana, predstojnika višjih uradov, državna poslanca Alfreda grofa Coroninija in dr. A. Gregorčiča ter nekaterih zasebnike in višje uradnike v pokoju, med prvimi Žigo grofa Altensa v Podgori. Drugi dan je sprejemal rezne urade in obiskovalce ter povrnil nekatere posete.

me je preganjala neprestano; po dnevu in po noči sem primerjal ti dve ideji: preloda duš in večnega življenja v nebesih, ako je Bog pravičen, kakor me je učil moj učitelj, čemu ne stori razlike med dobrim in hudim? Naposled sem speznal, da smrt je ločitev, v kateri hudobni ginejo, dobri pa vstanejo k boljšemu življenju. Ta iznajdba me je spodbudila k daljšemu iskanju. Čemu naj resnica se na dalje ostane skrita? Modroslovje nam je prineslo strpljivost. V Egiptu je zavladal Rim. Nekega dne jamem javno govoriti v Bruchionu, v najlepšem in najbolj obljudenem okraju Aleksandrije. Dijaki, hiteči v solo, duhovniki Serapiona, patroni dirkališč, da, cele tolpe naroda so obstale, da bi me poslušale. Govoril sem jim o Bogu, o duši, o dobrem in hudem, o nebesih in o nagradi čednostnega življenja. Moji poslušalci so se iz početka čudili, potem pa so se jeli smejeti. Ne zmešče se za to, sem poskušal znovič ganiti njih srca in duše — pa so se mi jeli posmehovati. Ozmešali so mojega Boga, s psovkami zatemnili nebo.

„Človek je sovražnik človeštva“, odgovori Indijan, globoko vzdihnivši.

Baltazar je molčal.

(Dalje pride).

To priliko je porabil novi namestnik tudi v to, da bi poizvedel, kje goriske Slovence čevlji tisei in kako bi bilo pomagati; posebno se je zanimal za to, da bi deželni zbor, ki je bil 28. decembra otvorjen, ne da bi mogel zborovati, se poprijel svojega dela ter izvršil vsaj nujnejše posle. V to svrhu je imel daljše pogovore s člani slovenskega in italijanskega deželnozbornskega kluba. Kolikor smo mogli poizvedeti, ni se mu absolutno ugovarjalo od nobene strani; ali do določenih sklepov ni prišlo; najbrže se bodo pogajanja nadaljevala. Namestnik si je ogledal slovečo Čatinellijevo vojašnico v Št. Roku na šempeterski meji, ki naj bi služila slovenskim otrokom iz Gorice kot šolsko poslopje. Nobeno šolsko poslopje v Gorici se ne more ponasati s tem, da bi služilo kot predmet študijev ministrom in namestnikom, kakor ta vojašnica. Ze radi tega zasluži toliko spoštovanja, da se ji otroci ne blžajo.

Na večer prvega dne je bil na glavarstvu uraden obed, pri katerem je namestoval deželnega glavarja dr. Gregorčič. Na to je sledila soareja, h kateri se je zbralo odlično občinstvo iz mesta in okolice. med drugimi mladi graf Karol Goronini s soprogo iz Kronberga, baron Winkler, bivša poslanika Thoeml in Melinkovič, Žiga grof Altens, bivši namestnik Karol grof Coronini, španski poslanik Baguer in drugi. Med tem je svirala mestna, potem vojaška godba.

Novi namestnik dela utis odkritega in pravičnega moža; želeli je, da bi bilo njegovo delovanje v soglasju z njegovimi besedami in da bi opravičilo zaupanje, katero si namestnik pridobiva s svojim nastopom. Treba mu bo bistrega očesa ter mnogo časa in truda, da spozna mreže, v katere lovč primorski Lahji visoke državne uradnike. Upamo, da se mu to posreči, ker je neodvisen na vsako stran in mu je dovoljeno pravičnemu biti. Spoznava naj deželo, ljudi, in vedel bo, kako mu je ravnati.

Doktor Adalbert Gertscher, ministrjalni svetnik in pravosodnem ministerstvu, je imenovan generalnim advokatom pri najvišjem sodišču in odlikovan z viteškim križem Leopoldovega reda.

Imenovanja in spremembe na pošti. — Poštini višji oficijali so bili imenovani poštni oficijali Avgust Sturm, Andrej Morsani, Valerij Bonussi, Gustav Koschatzky, Osvald Pradarutti, Lorenc Mečnik in Anton Sanguinazzi, vsi v Trstu. Promesčena sta bila poštni blagajnik Nikolaj Edvard Polst iz Pulja v Trst in poštni asistent Jožef Lazar iz Trsta v Mali Lošnji.

Smrtna kosa. — Umrl je na novega leta dan v Celovcu c. i. kr. major v p. imatelj raznih rečev, Oskar Aleksander graf Christalnigg, oče tudi tu pri nas na Goriskem poznanega vrlega slovenskega rodoljuba gospoda grofa Oskarja Christalnigga — c. i. kr. nadpotočnika v. r. — Položili so ga v rodbinsko rakev v Šenčurju k večnemu počitku. Prebrogrodnem gospodu grafu Oskarju naše iskreno sožalje.

Dne 5. l. m. je umrla v Gorici gospa Ana de Baguer v Rivas rojena pl. Corsi. Pogreb bo jutri ob 10. uri.

Umrl je v Rodiku v tržaski škofiji 29. dec. l. l. e. g. župnik Josip Skrl. N. v m. p.

Umrl je v Marezigah pri Kopru učitelj Franc Kriznič. N. v m. p.

Vabilo k rednemu običnemu zboru društva „Sloga“, ki bo v četrtek 20. januarja ob 11. uri predpoludne v prostorih goriske Čitalnice, Tržna ulica 12. I nadstr., z naslednjim dnevnim redom: 1. nagovor predsednikov in odborovo letno poročilo; 2. račun društvenih zavodov in društva; 3. morebitni nasveti; 4. volitev predsednika, 9 odborov in 5 namestnikov. — Kar ima priti na dnevni red po nasvetu društvenikov, mora se predsedniku naznaniti vsaj osem dni pred običnim zborom. — Društveni račun je 14 dni pred običnim zborom pristopen društvenikom pri g. denarničarju Val. Kancellerju. — V Gorici, 2. januarja 1898. Dr. A. Gregorčič, predsednik.

Shod v Ajdovščini. — Naš neutrudljivi poslanec dr. H. Tuma sklicuje volilni shod v Ajdovščini v nedeljo ob 3. uri pop. Pri shodu bode poročal o svojem delovanju v deželnem zboru in odboru.

Shod volilcev, kateri je bil sklical državni in deželni poslanec preč. g. dr. Anton Gregorčič na nedeljo 2. januarja v goriski čitalnici, se je zvršil ob mnogobrojni udeležbi. Volilci so izrazili gospodu državnemu in deželnemu poslancu dru. Gregorčiču posebej, sploh pa vsem slovenskim goriskim državnim in deželnim poslancem svoje popolno, neomejeno zaupanje. Obsirneje poročilo v prihodnji številki.

Zahtevajo, česar sami ne znajo. — Č. oo. kapucini so našim Lahonom hud tru v peti. Ze nekaj let se zaganjajo v „Corriere“ vanje pri vsaki priliki, in sicer zato, ker so oo. kapucini skoraj izključno Slovenci. Tega — seveda — niso oni krivi, ampak naši laški ozmešanje, ki hodijo raje k „marjoretam“ nego v kapucinsko cerkev, katero prepisujejo slovenskemu vernemu ljudstvu. Ali naj morda laški kapucini v italijansčini pridigujejo slovenskim vernikom? Kaki bedaki! In vendar ne nehajo. Prav te dni se je „Corriere“ zopet zaletel v kapucinski samostan, in sicer zaradi polenovke. Ker hoče „poštenjak“ „Corriere“ grajati, je le

loповсћina nekega trgovca-kruhoborca, kateri je speljal nič hudega slutečega samostanskega hlapca na led iz maševanja, ker ne kapujejo oo. kapucini pri njem polenovke. „Corriere“ je seveda ta polenovka dobrodošla, da je zabrusil oo. kapucinom v obraz zopet svoj ceterum censeo, namreč, da niso večši pravilni italijansčini. Bolje bi bil pa storil, da bi bil položil roko na svojo vest in vprašal: Ali znamo pa mi goriski Italijani pravilno italijansčino? Na to vprašanje bi mu dal „il professore delle lettere e scienze italiane“ odgovor, ki bi mu kar „sapo zaprl“. — In ti ljudje zahtevajo od slovenskih kapucinov, česar sami ne znajo! Komedijasi.

Smešna prezirnost. — Če je kedo, znajo bili naši laški sosede domisljivi in brezobzirni. Kedor čita le njih časnike, ta mora resda misliti, da so oni nekak narod angeljev, a mi neka podivjana druhal slovenskih pošastij. Vsak pritepelec iz „kraljestva lakote“, bodi si tudi zločinec á la Oberdank, jim je „signor“, zaslužni naši možje kakor vitez Naberger pa le „oste di Prosecco“. Ta domisljena nadveldjavnost jim je že tako presnila kri in meso, da kuka iz njih na vseh koncih. Zadnji „Corriere“ n. pr. poroča, da je posetil novi g. namestnik načelnika ital. in slov. kluba. Prvi mu je „il sig. Comendatore Pajer de Monriva“, drugi pa priprosti „Don Gregoreig“. No, „Corriere“ naj ne misli, da zavidamo Italijane zaradi smečnega naslova njih polvoditelja. O ne! Mi Slovenci vemo iz skušnje, da le zavirajo taki naslovi v pol. delovanju. Zaradi tega smo ponosni, da imamo take poslanece, ki so teh zavir prosti. Bog jih živi!

Slovo Rinaldinjevo. Dne 30. pr. m. se je poslovil bivši tržaski namestnik od uradništva c. kr. namestništva in od načelnikov policijskega in finančnega ravnateljstva ter se je zahvalil za krepko podporo v službi, ki jo je dobival od strani imenovanega uradništva.

Včerajšnji koncert „Goriskega Sokola“ v vrtnem salonu Sudovem je bil v vsakem pogledu vesel pojav v našem društvenem življenju. Salon je bil nallučeno poln. Kolikor pelje, toliko tamburjanje (16 toek), je bilo prav dobro in je obujalo viharno odobravanje. „Takošnih koncertov si želimo večkrat“, bilo je slišati od vseh strani. — Drugi koncert bo na Svecnici. — Za Slogine zavode je nabrala g. ena Hrovatinova 20 gld.

Koncert ženske podružnice sv. C. in M. z živimi podobami iz „Miklove zale“, se ponovi v soboto 15. l. m. Mnogostranski želji, da bi z ozirom na delavski in kmečki stan se ponovil koncert ob kaki nedelji, se radi vojaške godbe ne more vstreci. A ker bo začetek se-le ob 8. uri, bode gotovo tudi imenovanim slojem udeležitev omogočena.

Italijanski poslanec so poslali svojim volilcem oklic, v katerem vračajo vso krivdo na — Slovence! Se celo tega so oni krivi, da v deželi se nimamo zdravstvenega zakona, dasi so oni tisti, ki — ga nočejo imeti. Na to sleparijo javnega mnenja odgovorimo prihodnjije.

Odbor slovenske čitalnice — se zahvaljuje vsem pevkinjam in pevcem za njih sodelovanje pri Silvestrovem večeru.

„Slov. bralno in podporno društvo v Gorici“ bode dražilo svoje časnike dne 9. januarja ob 11. uri dopoldne v društvenem prostoru.

Neverjetno in vendar resnično. — Dne 13. oktobra 1897. je oddala neka tržaska tvrdka tržaski pošti dopisnico, na kateri je bilo napisano jasno, skoro kaligrafično: Pevma pri Gorici. Dopisnica je prišla v Gorico še istega dne, iz Gorice so pa poslali dopisnico v — Bombay v Indiji. Nekdo pa je zapisal potem poleg besed „pri Gorici“: „Peonia United States“. V Gorici torej ni vedel poštni uradnik, kje da je Pevma! Goriski uradnik išče kraja iz neposrednega obližja mesta goriskega tam na dalujem vstoku! Kakor je neverjetno to, tako resnično je vendar. „Ed.“

Razglas. — Razpisuje se mesto poštnega odpravnika pri novoustanovljenem c. kr. poštnem uradu v Kozani, okrajno glavarstvo Gorica, proti pogodbi in kavejji 200 gld.

Letna plača 150 gld., uradni pavšal 40 gld. in letni pavšal 150 gld. za uzdržavo na dan jednokratne pešne zveze s poštnim uradom v Kojskem. Prošnje v teku treh tednov na c. kr. poštno in brzojavno vodstvo v Trstu.

Trst, dne 3. januarja 1898. Od c. kr. poštnega in brzojavnega vodstva.

Pa izgovorite pravilno, če morete! — Ni Bog vedl kaka modrost, kar mislimo tu reči. Kaj modrost, otročja je! In vendar je treba, da sledimo svoje nasprotuje včasih tudi na to polje — na polje otročje, če jim hočemo v zrcalu pokazati njih smešno pisavo, in če hočemo na drugi strani svojim čitatelem, ki niso tako nesrečni, da bi mogli čitati lahonske liste, ponuditi zdaj pa zdaj priliko, da si iz daleč ogledajo visoko „kulturno“ stališče, s katerega nas motrijo naši nasprotniki. Poskusimo torej prav po njih načinu, če se nam posreči. — Tržaski „Piccolo“ je nedavno poročal, da je neki Tržacan Gnezda postal doktor prava: Kdo je ta novopečeni doktor, da mu ni izvirna domovina ne Toskana ne Trst, ampak najbrže Kranjsko; briga nas pa

njega priimek. Mi bi „amreč radi vedeli — kaj radi? saj vemo — kako ga izgovarjajo naši Lahji. Čujte, tako-le N j e c d a. Kako bi se moral torej oni slovenski priimek pisati, da bi ga naši Lahji prav čitali? Poslušajte! Tega italijanski jezik ne more. Kaj ne, kak bogat „kulturni“ jezik, ki se vseh človeških glasov ne more izraziti! Morda bi irvel več sreče za pasje glasove. Potem seveda bi bil — To bi bil torej dokaz o malovrednosti italijanskega jezika. Dokaz? Da, da, dokaz po laškem receptu. Tu imajo torej naši Lahoni „dokaz“, da je italijansčina p jezik. Ali so ž njim zadovoljni? Morajo biti; saj „dokazujejo“ na enak način, da je slovensčina „barbarski“ jezik.

Telovadno društvo „Prvaški Sokol“ priredi dne 9. januarja t. l. svojo običajno vsakoletno veselico s plesom, začetek veselice ob 4. uri popoldne. K obilni vdeležbi vljudno vabi. — Odbor.

Iz Dornberga nam poročajo, da so 27. pr. m. natrgali precej „trobentice“ v gozdčku pod župniščem. Res čudno, ob tem času! To so menda prve cvetlice!

Izkaz radodarnih doneskov priobčimo prihodnjije.

Priloga. — Današnji številki smo priložili položnice šolskega društva „Sloga“, katere naj se blagovoli vporabili pri doposiljanju doneskov.

Listnica uradništva. — Gospodu dopisniku od nekoč 26. decembra. Befel ne zadeva Vas. Gospodu piscu regimenteskomoandobefela: Brezumni dopisi gredo v koš.

Opozarjajo vse cenjene naročnike, da „Soča“ stane vse leto 6 gld., pol leta 3 gld. in četr let 150, prosimo vse one, kateri so nam poslali naročnino v zmislu prejšnje naročniške cene, da nam določijo odgovarjajoči primanjlija s prihodnjo naročbo.

Razgled po svetu.

Državne zbra trinajsto zasedanje je zaključil cesar dne 30. m. m. z lastno ročnim pismom. Kedaj se snidejo poslanci na novo zasedanje, ni še znano. Vlada hoče potekati, da se razburjenost med narodi poleže. Z zaključenjem zasedanja bode treba vse še nerešene predloge, nasvete itd. v novem zasedanju z novič staviti, treba bode voliti novo predsedstvo in znovič voliti v odseke.

Deželni zbor. — V l. seji stajerskega deželnega zbora je naznanil deželni glavar med predlogami tudi načrt postave, naj bi se spremenila volilna pravica za okrajne zastope v zmislu, da v prihodnje ne bo samo direktni davck od zemljišč temveč tudi od hliš merodajen za volilno pravico v veleposestvu. Taka prememba bi bila v veliko škodo slovenskim Stajercem, zoper katere je tudi jedino naperjena.

Kranjski deželni zbor je imel prvo sejo 28. m. m. Deželni glavar je pozdravil poslance, se spominjal umrlega Janka Kršnjaka in M. Lavrenčiča, in izrazil nado, da bodo poslanci složno delovali v korist domovine.

Poslanec, mestni župan ljubljanski, Ivan Hribar, je izstopil iz kluba „narodno-napredne stranke“.

Nizjeavstrijski deželni zbor je sklenil na predlog poslanca dra. Koliskota jedno glasno, da je učni jezik vseh ljudskih in meščanskih šol na Nizje-Avstrijskem nemški.

Da protestuje zoper ta sklep, je sklical dunajski narodnostni klub javen shod na minolo nedeljo. Nadejati se je, da cesar tega zakona ne bode potrdil.

Kričac Wolf je bil izvoljen dne 30. dec. m. l. pri dopolnilni volitvi v deželni zbor češki v kmečkem okraju Toplice. Ali bode tudi v Pragi toliko poguma imel kot na Dunaju, bode mo videli.

Ministerstvo vlada sedaj s pomočjo § 14. — 24. dec. l. l. je izdalo naredbo, s katero se dovolijo krediti za podporo po ujmah in povodnjih oskodarjih krajev.

Z naredbo od 20. m. m. si je dovolila vlada sama sebi za šest mesecev proračunski provizorij.

Z naredbo od 31. dec. m. l. se podaljšajo vse dosedanje določbe nagodbe mej Čahitransko in Ogersko za celo leto 1898., z lastnoročnim cesarjevim pismom pa se je podaljšala tista kvota, po kateri so se doslej določevali prispevki obeh državnih polovic za skupne zadeve, to je 70 : 30.

Nemška kultura! — Iz državnega zbora so prenesli nemški kričaci proslulo nemško kulturo v nizjeavstrijski deželni zbor in v dunajski občinski svet. 29. decembra m. l. je trajala občinska seja do polnoči, in čeli večer se je psvalo in razgrajalo in na vse zadnje so vrgli na cesto mestnega svetnika Hrabo in več njegovih protivnikov, obdelovali so se z ušveci, pijanci itd.

Še hušje je bilo v deželnem zboru 30. dec. — Začel je poslanec Noske, ki je predbaenil Luegerju, da je župan po Badenijevi milosti. Žganjarji, pijanci, ušveci, sufi in gavnarji in lopovi — vse je letelo vprek.

30 letnica ustave. — Dne 21. dec. m. l. je minilo 30 let, odkar je potrdil cesar avstrijsko ustavo. Skrpali so jo bili nemški liberalci in vanjo postavili tudi glasoviti §. 19 o ravnopravnosti vseh avstrijskih narodov, Očelje ustave pa so selaj njeni morilci. Ko

so izprevideli, da jim birokratično — centralistična sablona ni pomagala do popolnega nadvladja nad nemškimi narodi, so se združili liberalci z radikali in demokrati in s silo onemogočili ustavno poslovanje, tako da sedaj osem oseb v tostranski državni polovici čisto absolutno vlada.

Madjarska nasilstva. — Rumuni so imeli 23. m. shod v Aradu, na katerem se je razpravljalo o položaju rumunskega naroda na Ogerskem. Skupščina je sklenila se pritožiti naravnost pri kralju. V pritožbi na krono so navedena vsa madjarska nasilstva proti Rumunom in je v prvi vrsti naperjena proti zakonu o službenem pomadjarjenju rumunskih krajevnih imen. Neumorni voditelj Rumunov, Lukaciu, je rekel vel. zupanu v Aradu, ki je poziv na skupščino odbil: „Mi bodemo to zadevo prbrojavili cesarju Viljemu, ki je v nebesa povzdigoval slobodoljubne Madjare, da izpregleda, kako je v resnici s svobodo v ogerski državi“.

Srbski shod z enakim programom je zavrnila ogerska vlada.

Ker se je dozvalo, da nameravajo protestovati tudi nemadjarski vsučiliščniki v Pešti proti zakonu glede krajevnih imen, je poklical vsučiliški rektor k sebi zastopnike nemadjarskih dijakov in jim je zagrozil, da izgube vse ustanove in da bodo izključeni iz vseh vsučilišč na Ogerskem, ako ne bodo mirovali.

Dočim Rumuni in Slovani z vso odločnostjo protestujejo zoper to najnovejšo madjarsko nasilje — se ogerski Srbi, katerim gre najbolj za kožo, malo brigajo, da bi rešili sebe in pomagali sotrpinom. Jugoslovanski Piemont ne more ne gmotno in ne moralno pomagati. Srbi v trojedini kraljevini Hrvaški pa so najvestejša zaslomba ban Hedervarijeve vlade, oni so najvernejši pristaši madjarske stranke. Srbi bi se morali upreti najprej v trojedini kraljevini sedanjemu zistemu in odločno pokazati, da so Slovani, toda storili ne bodo tega, ker se dajo voditi od ljučij, katerim je vrhunec „rodoljubja“ masna služba in budimpeštanski državnozborni mandat. Dočim Slovaki in Rumuni vse poskušajo, da bi se ubranili madjarskega navala, se grejejo poslanci iz trojedine kraljevine v gorkem zapečniku državnozbornice madjarske večine in molče gledajo, kako se odsekuje veja za vejo na slovanskem drevesu. Vse drugače nastopajo Rumuni v kraljevini. „Kulturna liga“ v Bukareštu podpira brate na Ogerskem moralno in gmotno, in nprav te dni je priredila velikansko demonstracijo zoper Madjare zahtevajoč od kralja pomoči rodnim bratom na Ogerskem.

Nemčija na Kitajskem. — „Iztočno-azijaska korespondenca“ javlja, da bode Kitajska dala zaliv Kiau-Cao Nemcem le v zakup na večne čase, da bode Nemčija tedaj za zasedeni del dežele plačevala nekaj malo zakupnine kakor plačuje Angležka za pristanišče Hongkong.

Ustanek na Kubu. — Španija je sedaj privolila Kubancem samoupravo z lastnim ministerstvom. Ustasi pa s tem niso še zadovoljni in nadaljujejo boj zoper Špance. Zapovedujoči general je poslal nekega polkovnika k ustašem, da jim naznani, da se je samouprava že proglasila, in da bi se z njimi pogajal o miru; toda ustaši so ga kar obesili. Kubanski ustaši dobivajo podpore iz Zjedinjenih držav.

Razgled po slovanskem svetu.

Češka. — Govori se, da so se sprijeli v vojašnici v Pragi vojaki nemške in češke narodnosti in da je bilo pri tem pretepu 25 mož ranjenih.

Policija je zaprla zopet več oseb, med njimi tudi odličnega trgovca Svagrovskega, ker je menda neki zakonski dvojici grozil, ako se pomudi za pričo proti Horaku.

Policija je na stroške mesta Žizkova odredila popravo razbite nemške šole.

P. Stojalovski. — Namesto umrlega poslanca Hompeša kandiduje za državni zbor pater Stojalovski, kateremu so že ponudili kmetlje mandat. Stojalovskega stranicca, ki je bila do sedaj na levi v državnih zbornicah, pristopi k večini.

Bolgarski eksarhat je dosegel, da je dovolil sultan za Makedonijo tri škofovske sedeže, toda s tem ni zadovoljen in zahteva še dva, kar se mu skoraj gotovo posreči.

Književnost.

Koledar slovensko-amerikanski za leto 1898. — Izdalo in založilo uredništvo „Glas Naroda“, IV. letnik, New-York.

Ta lični koledar prinaša našim prekomorskim bratom poleg navadne koledarske vsebine levo vrsto mišnih spisov: n. pr. „Vojna med jugom in severom“, s podobami; „Evangelina“, povest; „Sultan“, humoreska; t. t. d.

„Prva nemška vadnica“ — je izšla v založbi šolskih knjig na Dunaju kot nova učna knjiga. Spisal jo je gospod ravnatelj Schreiner. Cena 35 kr.

Foulard - Seide 65 Kr.

bis fl. 3.35 p. M. Japanische, chinesische etc. in den neuesten Dessins und Farben, sowie schwarze, weisse und farbige **Henneberg-Seide** von 45 kr. bis fl. 14.65 per Meter — in den modernsten Geweben, Farben und Dessins. An Private porto- und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend. **Selden-Fabrik G. Henneberg (k. u. k. Hofl.) ZÜRICH.** [2]

Poslano.*)

Volitve v Mirnem dne 28. in 29. decembra 1897. so se vršile strankarsko in nepravilno. Gorenji stranki je bilo na čeln duhovstvo. Posebno odločnega se je izkazoval g. kaplan Pelicon, ki je volil v prvem razredu in s svojim glasom odločil za gorejno stran. Ovrzel je vse veleposelnike in druge zastopnike dolnje stranke, ki so do sedaj skoraj tri leta vestno vodili županstvo. S svojim glasom je odločil, da ima manjšina sedaj 14. večina prebivalstva pa le 4 odbornike. Gorenja stranka je spravila v odbor tudi Italijana Scelatarja, vsaka dr. Graziaudio Luzzatta. Jasno je, da naš g. kaplan ni za mir v občini. **Miren 1. januarja 1898.**

Propala stranka.

* Za sestavke pod tem naslovom je uredništvo odgovorno le toliko, kolikor naloga tiskovni zakon — Op. ur

Javna zahvala.

Podpisani zahvaljuje naslednje p. n. gospode slovenske trgovce in obrtnike v Gorici in z dežele, kateri so podpirali lanskega leta njegovo spedijsko podjetje s svojimi cenjenimi naročili, in sicer:

V Gorici: Kopač Jernej, Drašček Peter, Drufova Ivan, Furlan Ambrož, Gabršček Andrej, Trgovska obrtna zadruga*, Gril Jakob, Štrunkelj Filip, Koren Ant., Mose Jurij, Kuštrin Anton, Likar Gašpar, Poveraj Martin, Rojce dr. Aleksij, Hovan Jožef, Suda Ivan, Jakil Franjo, Jakil Andrej, Drašček Karol, Forjančič Valentin, Jerkič Anton, Makne K., Repič Marija, Katin & Kopač, Bresa Peter, Sannig & Dekleva, Jerčić Ant., Fon Ant., Reja Ivan, Vinorejsko društvo za Brda*, Samostan št. 00. Kapucinov, Pavšič Franc, Mozetič Franc, Šušteršič & C., Anton Bergine.

Z dežele: Zinfield Henrik, Gabršček Oskar, Šorli Janez, Tuzolin Julijan, Kacafura Ludvik, Gabršček Ana, Bras Franc, Fabijan Josip, Duša Ana, Manfreda M., Munič Jožef, Kovarčič Ignac, Štrunkelj M., Rutar Martin, Kokošar Peter, Gorjanc Andrej, Hvala Matija, Prezelj Franc, Uršič Andrej, Gruntar Andrej, Ivancič Ivan, Munič Jurij, Reja Andrej, Roje Marija, Kemperle Simon, Mlekuz Anton, Ostan Eliza, Gabrijelečič Anton, Božič Stefan, Vrzovec Ivan, Miklavčič Ivan, Podgornik Franc, Leonardič L., Borjančič Anton, Grzole Jožefa, Manfreda Anton, Trebše Katarina, Kenda Marija, Gerbec Martin, župnik Smid Franc, Leban Ivan, Sivaro Franc, Grlati A., Vertovec Jožef, Premorstein Jožef, kural Leban Ivan, Golja Franc, Koli Jožef, Devetak A., Vertovec Andrej, Bemec Jožef, Jelencič R., Mezmarčič Edvard, Klemenčič Andrej, Gregorič Jožef, Vulič Ivan, Kotol Andrej, Kanceler Marija, Jonko Matija, Vugar Andrej, Škorbič Martin, Antlovec L., Repič Fr., Dolenc Viktor, Hribar - Vipava, Fabijan Josip, Pčinin Ivan, Pire Matija, Gregorič Josip, Bandaž Josip, Skerl Peter, Štrunkelj Fr., Sapla L., Schlegel Avg. Briskim trgovcem in obrtnikom pa se vsem zahvaljuje za njih naklonjenost posebno v času trgovine s sadjem.

V Gorici, dne 5. januarja 1898.

Gašpar Hvalič.

Zahvala.

Podpisana se najlepše zahvali glavnemu zastopniku zavarovalnega društva „Ogersko-francoskega“ v Gorici za točno izplačanje škode po požaru.

Bonetti (Opaljeselo), dne 5. jan. 1898.

Marija vd. Pahor.

Z Bogom!

Vsem onim znancem in prijateljem, pri katerih se nisem mogel pri mojem odhodu iz Šempasa osebno posloviti, kličem presrečni: Z Bogom in srečno novo leto 1898.

Ivan Batič,

obč. tajnik v Jelšanah (Istra).

Zahvala.

Podpisana rodbina izpolnjuje žalostno dolžnost, da najiskreneje zahvali vse sorodnike, prijatelje in znance, ki so izkazali zadnjo čast nepozabnemu soprogu in bratu, gospodu

Henriku Mozetiču

posestniku v Solkanu.

Prav odlična zahvala št. duhovščini, slavnemu starašinstvu, solkanskim pevcem, darovateljem vencev ter rodbinam dr. Franko-Doljakovi in Kaučičevi za spominska darila v plemenito svrhu in sploh vsem vrlim Solkanem ter sosednim vaščanom, ki so se udeležili pogreba ter kakorkoli izrazili svoje sočutje! — Bog povrni!

V Solkanu, dne 5. januarja 1898.

Žalujoča rodbina.

Dunajska borza

5. januarja 1898.

Skupni državni dolg v notah	102 gld. 60 kr.
Skupni državni dolg v srebru	102
Avstrijska zlata renta	121
Avstrijska krona renta 4%	102
Ogerska zlata renta 4%	121
Ogerska krona renta 4%	99
Avstro-ogerske bančne delnice	947
Kreditne delnice	356
London vista	119
Nemški drž. bankovci za 10) mark	58
20 mark	11
20 frankov	9
Italijanske lire	45
C. kr. cekini	5

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

prilporeča pred. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mitvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmeri ceni. — Načelna za deželo izvirajo to'no in solidno. Prilporeča slav. občinstvu tudi svojo (S. d.) tiskarno črk na perilo. (P. d.)

Ed. Pavlin v Gorici

v Nunskih ulicah

št. 10

nasproti gostilni

„Belega zajca“.

Esaja si prilporečati pred. duhovščini in slavn. občinstvu svojo

veliko zalogo nagrobnih vencev

vsake vrste, kakor tudi biserne; rož za cerkev, palm, cvetkov za nove maše in poroke, voščeni sveče, križme, čevlje, nogovice, rakev (truge) vsake velikosti, zlatih črk i. t. d

Vse po nizkih cenah!!!

Trgovina z jedilnim blagom

G. Ferd. Resberg v Gorici,

v Kapucinski ulici št. 11

ter podružnici na Korunu št. 2

prilporeča tole blago:

Sladkor	kavo	riž	mast	poper	sveče
olje	škrob	ječmen	javino	primeso	moko
gris	drobne in debele	otrobe	turšico		zob
sol	moko za pitanje	— kis	— žveplo	cement	
			bakreni vitrijol	itd.	3 20 2

Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debele

ter pristnega črneza in belega vina.

C. kr. privileg. krojni aparati.

Edina slov. zaloga dežnikov, solčnikov in rokavie za dame gospode in uradnike.

M. POVERAJ

krojaški mojster in trgovec v Gorici na Travniku

v hodniku in v I. nadstropju v h. št. 22.

Bogata zaloga vsakovrstnega blaga, gotovih obdelk, perila, vseh priprav za obleke za vsaki letni čas. — Blago se prodaja tudi na meter

in sicer le v prvem nadstropju.

Sprejema se naročila za izdelovanja raznih obdelk (jaket, pelerine, haveloke) tudi za dame po naj-novejši modi.

Zaščitna znamka: SIORO.

LINIMENT. CAPSICI COMPOS.

iz Richterjeve lekarne v Pragi

prilpnoznan kot izvrstno bal ublažujoče mazilo; za ceno 40 kr., 70 kr. in 1 gld. se dobi po vseh lekarnah. Naj se zahteva to splošno priljubljeno domače zdravilno sredstvo vedno le v orig. steklenicah z našo zaščitno znamko, s „Sidrom“ namreč, iz RICHTERJEVE lekarne in vzame kot originalni izdelek le tako steklenico, ki je prevedena s to zaščitno znamko.

Richterjeva lekarna „pri zlatem levu“

v PRAGI.

Otvorjenje trgovine!

Podpisani naznanja slavnemu slovenskemu občinstvu v Gorici in z dežele, da je otvoril v ulici Sv. Antona št. 24 v Gorici

trgovino z jedilnim blagom,

kjer prodaja raznovrstno sveže jedilno blago po poštenu ceni. Priporočaje se p. n. občinstvu za obila naročila, beleži z vsem spoštovanjem udani

P. 2-1 Anton Bergine, trgovec.

ANTONA VODOPIVCA

gostilna

pri

„Petelinu“

v

Trstu

v

ulici Ghega

št. 7.

se toplo prilporeča Slovincem v Trstu in z dežele.



Prave in edine želodčne kapljice,

(Varstvena znamka).



Zdravilna moč teh kapljic je neprokosljiva. — Te kapljice vredijo redno preobaljenje, če se jih dvakrat na dan po jedno žlice popije. Okrepje požirni žolodec, storé da zgino, v kratkem času omotica in životeča lenost (mrtevost). Te kapljice tudi storé, da človek raji jó. 20 — 1

Gena steklenici 30 kr.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitev in pošiljatve pa jedno le v lekarni

Cristofolletti v Gorici.

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravlja v lekarni k Zrinjskemu. H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dišnih organov, ter je najboljšo sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobil, kripravost in vratobil. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času da odpraviti; bolniki dobijo tek za jeto, lahko spi in na ta način hitro okreva. — Izmed mnogih zahval spominjam tukaj samo eno:

Velecenjeni gospod lekarnik!

Poslajte mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevoga soka; potrebujem jih za moje poznanec. Jaz sem od dveh steklenic od neznoznega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala vam. Prilporečil bodem ta zdravilni sok vsem prsobilnim. S spoštovanjem Rudolf Ausin. Na Dunaju, 20. marca 1897.

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka, t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. Cena steklenice s ročnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vsa mesta in sicer proti predplačilu (prilpračunski 20 kr. za zamoteki) ali pa po poštnem povzetju. Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil razpošiljajo se na zahtevo zastoj in poštine prosto. Lekarna k Zrinjskemu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20. 1 16 — 2

4 zlate, 18 srebrnih kolaju, 30 častnih in diplom priznanja.

Kwizdov

Korneuburški redilni prašek za živino.

Zdravstveno

in dietetično sredstvo za konje, govedo in ovce.

Uporablja se že 13 let v mnogih hlevih, ako živina ne bre, ako slabo prebavlja, dalje za zboljšanje in pomnoženje istega pri kravah.

Cena: 1/2 skatulja 70 kr., 1/4 skatulje 35 kr.

Pristno le z gornjo varstveno znamko se dobi v vseh lekarnah in mirodilnicah.

Glavno zalogo ima

4) (11)

FRANC IV. KWIZDA

c. in kr. avstr.-ogerski in kralj. rumunski dvorni zalagatelj, okrožni lekar v Korneuburgu pri Dunaju.

